

beskatningen. Jeg vil her indskyde den Bemærkning, at medens man hidtil kun havde en Beskyttelse for den indenlandske Avler af 29 Øre pr. kg, vil denne Beskyttelse nu, naar man beregner, at Fragten er dyrere for udenlandsk Tobak, blive 51 Øre pr. kg. Jeg mener, at den Beskyttelse, den indenlandske Avler har, er saa stor, at den ikke paa nogen Maade kan forlanges større, tværtimod, jeg mener, at den er for høj. Naar jeg nu skal berøre Lovforslaget nærmere, beklager jeg at maatte sige, at trods det, den højtærede Finansminister udtalte nu, at det gjaldt om at faa Kontrolbestemmelserne gjort saa simple og saa smaa som muligt, maa den Kontrol, som her er forlangt, snarere siges at være større end mindre, end den behøver at være. Thi naar man kræver, at enhver, der agter at dyrke Tobak i Kongeriget Danmark, skal paa den Tid, Loven foreskriver, anmelde, paa hvilket Areal han agter at dyrke Tobak, mener jeg, man er kommet vidt nok, naar der bliver paalagt ham en Bøde, som er betydelig, 10 Gange det almindelige Beløb, hvis han til Opvejning opgiver noget falsk. Jeg mener, at alt dette med Vurderingsmændenes Opmaaling og lignende er unødvendigt og kun skabt til at volde Staten forøgede Udgifter og Ubehageligheder. Afgiften, staar der i § 2, „paahviler den, der har avlet Tobakken, og indbetales til Toldkammeret i det Distrikt, i hvilket Tobaksdyrkeren bor“. Det er dog muligt, at den Paragraf kan undværes, idet det ogsaa kan tænkes, at Afgiften kan indbetales af den Mand, som er Modtager af den dyrkede Tobak, hvorved Producenten vilde faa færre Ubehageligheder, end der kan blive ham paaført gennem Lovforslaget. Jeg har i mange Aar saa godt som ikke brugt indenlandsk Tobak, før den nye Toldlov kom, fordi jeg, som jeg har udtalt tidligere, anser den for at være et saa usselt Surrogat for ordentlig Tobak, at jeg mener, at det er at spolere Kundernes Smag, naar man søger at proppe mere i dem af den Tobak, end man ligefrem er pisket til. Da den udenlandske Tobak blev saa dyr gennem den nye Toldlov, var man imidlertid nødt til over hele Landet at lægge an paa Forbrug af indenlandsk Tobak, specielt fordi den udenlandske samtidig steg i Pris i en forfærdelig Grad. Da det nu er givet, at til at begynde med vil en almindelig Mand nødig give mere for sin Tobak end 1 Kr. pr. Pund, var man, for at kune fremstille en Tobak til den Pris, nødt til at anvende indenlandsk Tobak. Det viste sig her, at

da dette Forbrug blev større, blev ogsaa Avlelysten større, der var mange flere end hidtil, der forsøgte sig med Tobaksdyrkning, og Prisen steg fra 13—14—15 Øre til, at man i Fjor over hele Landet betalte 47—48 Øre for indenlandsk Tobak. Nu fik man Blod paa Tandene og dyrkede Tobak i endnu højere Grad, saaledes at der i Aar er avlet saa meget, at man er kommet ned til en Pris af 28—29 Øre pr. Pund eller ca. 56 Øre pr. kg. Det er Forretningshemmeligheder, jeg rører her, men det gør ikke noget, for det bliver bekendt ude omkring alligevel. Naar nu Tobaksdyrkeren skal sælge denne Tobak, forlanges det i Lovforslaget, at den senest sidst i Februar skal opvejes paa vedkommende Toldsted eller nærmeste Jernbanestation, hvor der findes kongelig Vejer og Maaler. Men det er ikke givet, at den Mand, som skal opveje sin Tobak sidst i Februar, sælger den før sidst i Marts eller først i April. Han maa altsaa køre den til vedkommende Toldsted eller Jernbanestation, lade den veje og saa transportere den tilbage og lade den ligge hjemme indtil den Dag, han faar et Bud paa den, og den bliver solgt. Til den Tid vil Varen være svundet, dog ikke som Følge af Fermentationen, som den højtærede Finansminister mener. Hvis den højtærede Finansminister havde konfereret med mig, vilde jeg have givet ham en anden Oplysning om Fermentationen, thi det er ikke saaledes, at Køberen fermenterer Varen selv. Overhovedet finder Fermentation af indenlandsk Tobak kun Sted i meget ringe Grad, ikke i samme Grad som af udenlandsk Tobak; det er netop for en væsentlig Del derfor, at den bliver saa slet, som den i Virkeligheden er. Men nu har Producenten altsaa faaet Varen hjem, efter at den er blevet transporteret maa ske to Mil frem og to Mil tilbage. Saa køber Fabrikanten den, men ikke efter den først opgivne Vægt. Han forlanger hver Gang Vægten attesteret af en kongelig Vejer og Maaler, og Tabet ved Svindet bliver paaført Producenten paa en efter min Mening utilbørlig Maade. Hvis Loven var affattet saaledes, at ingen Tobak blev vejet, før den var afsendt til Køberen — lad os saa lægge 3½ Øre paa, saa det bliver 17½ Øre —, saa vilde der til enhver Tid fra de Steder, hvor der intet Toldvæsen fandtes, af den kongelige Vejer og Maaler kunne gives en Attest, der sendtes til det Toldsted, hvor Tobakken sendtes hen. Der betaler Modtageren sin